

А тя вмѣсто отговоръ клюмнѣ съ главѣ, и въ сѣщотото врѣме двѣ сълзы блякнѣхѣ отъ голѣмытъ ѣ очи. Но като осѣти че ѣ домокри на лани-тытъ, пакѣми ся като сърдита и ся впуснѣ къмъ каменыйтъ кръстъ та го пригърнѣ и съ двѣтъ си рѣцѣ, подпрѣ челото си на камѣкътъ, и плака съ рыданіе.

Азъ като мисляхъ че си пѣма мѣстото да смутѣ съ говораніе това ѣ внезапно умиленіе, оттеглихъ ся на странѣ съ почитаніе, и само когато ѣхъ видѣхъ да дигнѣ главѣ и да справѣхъ не-смысленно разрѣсенѣта. си косѣхъ приближихъ до неѣхъ.

— Колко мя е срамъ! каза излека.

— Напротивъ, отговорихъ, трѣба да ся радувате; прѣстанѣте огъ да прѣсушавате изворѣтъ на сълзытъ си, той е изворъ святъ, безъ това вы никога нищо не ще завършите.

— Трѣба, но.... продума тя като ся пона-сили.... Но, приложи, неволно бѣ това що станѣ. Исканѣ да мразѣхъ..... всичко що е хубаво и добро, и мразѣхъ го.

— Че защо?

А тя като мя поизгледа и съ единѣ видъ кой-то показваше неистѣлкувано честолубіе и скѣрбъ :
— Защото съмъ и азъ хубава и мене никой мя не обыча.

И като потокъ който е сринѣлъ най-послѣ мно-гогодишнытъ си язове, послѣдува невздрѣжно